

Слово при връчването на почетния знак на СУ „Св. Кл. Охридски“

Уважаеми г-н Ректор,
Уважаеми г-н Декан,
Уважаеми членове на Факултетния съвет,
Скъпи колежки и колеги,

Дълбоко съм трогнат от високото отличие – почетният знак на Софийския университет “Св. Климент Охридски” със синя лента, което ми е присъдено от Академичния съвет на Университета. Това е едно решение, обосновката на което произтича от Факултетния съвет на Геолого-географски и факултет и чието значение вие подчертавате и с вашето присъствие в този час.

Днес е един чудесен ден на... пролетта. Имам чувството, че се намирам на висок планински връх, от който се открива една вълнуваща панорама. Тя не само гали окото, но и предизвиква и към размисъл душата. Поглеждам и по живописните долини надолу до подножието на планината. От

там тръгва моят път. Естествено в този поглед назад да се прокрадва известно безпокойство, дали мога да вървя още нагоре. Но както казва В л а д и м и р В ы с о ц к и “выше гор могут быть только горы, на которых еще не бывал”. Да се надявам, че ще ми достигне въздух, за да направя още някоя крачка напред, защото нищо не отминава така бързо, както известността и успеха. Поради това, както внушава М о н т е н, “човек трябва винаги да бъде обут и готов за път”. Като гледам на изминатия път, не мога да не благодаря и на съдбата. Защото в много отношения успехите в живота зависят в някаква степен и от късмета. Аз случих с родители, със семейство, с учители, с колеги и с ученици. Благодарен съм на моите родители, на моето семейство, на моите учители, на моите ученици и на вас, скъпи колеги и приятели, за това, което съм постигнал в своя живот и творчески път. Както пише поетът И в а н М и л ч е в “Животът е неспираща щафета и всеки е бегач с отмерен път...” Постарах се да нося отговорно щафетата, която поех от моите университетски учители, и се лаская да вярвам, че я предавам на талантливи млади последователи, които да я носят в следващите разстояния.

Бих искал да завърша тези кратки думи с перифразата на един стих на П а в е л М а т е в:

Да пребъде честития случай,
в който строгата зрелост видя
откъде се на знания научих.

С това искам да изразя дълбоката си признателност специално към моите учители и към Софийския университет “Св. Климент Охридски”.

Благодаря на г-н Ректора и на г-н Декана за хубавите думи, казани по мой адрес днес.

Благодаря на всички ви за вниманието.

8 май 1996 г.
София

Чл.-кор. проф. д-р гмн Тодор Николов